

Ningú no ens pasta de nou de terra i fang,
ningú no conjura la nostra pols.
Ningú.

Lloat sies tu, Ningú.
Per a amor de tu volem
florir.
Al teu
encontre.

Un no-res
vam ser, som, anem
a restar, florint:
la de no-res, la
rosa de ningú.

Amb el pistil claror animera,
l'estam eixorquia celeste,
la corol·la roig
del mot purpurat, que vam cantar
damunt, oh damunt
l'espina.

[Paul Celan](#)

[Versió d'Antoni Pous]